

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto; 40 kr. za pol leta. Naročniki „Slovenca“ ga dobivajo zastónj. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu, naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v sementških ulicah št. 2. — Naznanilo stane 8 kr. za dostopno petit-vrsto, če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat, in 15 kr., če se tiska trikrat. Večkratno tiskanje je še veliko ceneje.

Štev. 15.

V Ljubljani, 6. avgusta 1891.

Letnik IV.

Kaj je novega po svetu?

Mednarodna slavnost katoliške mladine v Rimu. Odbor za slavnostno potovanje katoliške mladine v Rim na grob sv. Alojzija izdal je oklic, v katerem vnema katoliško mladino vseh narodov, naj se pridruži velikim slavnostim, ki se bodo vršile v Rimu od dne 27. sept. do 2. oktobra leta 1891. — Namen tej slavnosti, kakor poroča „Le moniteur de Rome“, je trojen. Mladina katoliška se vabi v Rim, da skaže sv. Alojziju svoje spoštovanje, da pokaže svojo vero in svojo pobožnost; vabise v Rim, da potrdi jedinstvo duha in srea, ki družu katoliško mladino v kljub raznim nerednostnim razlikam; naposled se vabi v Rim mladina v ta namen, da prejme nauk in blagoslov sv. očeta. — Oklic se zaključuje z geslom: Bogu našo vero! Sv. Alojziju naše spoštovanje! Cerkvi našo ljubezen! Sv. očetu Leonu XIII. našo sinovsko neomahljivo vdanost! — Slovesnost se bode vršila po nastopnem redu: V nedeljo dne 27. septembra ob 4. uri popoldne obišče mladina grob sv. Alojzija v cerkvi sv. Ignacija. — V ponedeljek je ob 10. uri slovesna sveta maša v imenovani cerkvi. — V torek je avdienca pri sv. očetu. — V sredo je mednarodni shod raznih društev katoliške mladeži. — V četrtek je sv. maša, katero bode daroval papež v vatikanski baziliki. — V petek ob 4. uri popoldne zahvalna slovesnost na grobu sv. Alojzija. — Neki dunajski šaljivi list prinesel je nedavno sliko, ki kaže prizor, kako se je vrnil državni poslanec med svoje kmetske volilce. Eni so mu gledali v klobuk, ali jim je pod klobukom kaj z Dunaja prinesel, drugi so mu stikali po žepih, toda nikjer niso mogli nič do-

biti. Samo tolažilo, da bo že bolje, bilo je vse, kar so dobili od svojega poslanca. Ta šala ima mnogo zrna v sebi. Dasi so se naši poslanci vestno trudili kaj pridobiti svojim volilcem, dosegli so vendar bore malo vsled neugodnih razmer na Dunaju in tudi nobenega upanja ni, da bi se v bližnjem času kaj na bolje obrnilo. Z Dunaja torej nimamo Slovenci nič pričakovati, zato bi morali doma tem krepkeje delati v blagor svojega ljudstva. A doma ni drugega kakor prepir. Naši liberalci po svojih listih strastno bijejo po ljubljanskem škofu in duhovnikih, kakor da bi bili ti največji sovražniki našega naroda. S takim ravnanjem bodo več škodovali Slovencem, kakor vsi drugi sovražniki skupaj. Spodkopali bodo pri ljudstvu veljavo zakonite oblasti in več kakor duhovni bodo morali sami trpeti med duševno in gmotno propadajočim ljudstvom; največ pa bo trpelo nesrečno ljudstvo samo. Nikar torej vzbujati strastij, ki se vzbujene ne dajo zatreti. Za „narodnost“ dela le oni, ki se trudi, da si ohrani slovensko ljudstvo svojo vernost, pridnost in možatost. Kedor pa zabavlja veri, škofom in duhovnom, kedor vodi ljudstvo le na veselice in plese, kedor ga seznanja z dosedaj neznanimi in neumestnimi potrebami, tak pravo narodnost je razdira, tak je njen najnevarnejši sovražnik. In tacih rod naj izmrje med Slovenci! — **Češko deželno** razstavo v Pragi je že obiskalo več kakor milijon ljudij. Cesar pride v Prago sredi meseca septembra. — **Madjari** nameravajo v Budapešti napraviti l. 1895 veliko svetovno razstavo. — Mala deželica **predarelska** ima lastno katoliško učiteljsko semenišče, katero je štelo v treh letnikih 87 pri-

pravnikov; jednako semenišče so osnovali na Dunaju. To je v sedanjih razmerah jedina pot pridobiti si vernih učiteljev. — **Katol. šolsko društvo** na Dunaju šteje nad 17.000 udov; število podružnic in udov se vedno in hvale vredno množi; veselo je tudi slišati, da nemški „šulseraju“ nazaduje. — Na **Ruskem** ljudem preti huda lakota vsled lanske in letošnje slabe letine. — Rusija se je v zadnjem času tesneje združila s Francosko, in v dokaz temu so bile francoske vojne ladije posebno slovesno vsprejete od Rusov blizu Peterburga; car je odlikoval nekaj francoskih višjih vojakov. Odkar so Rusi in Francozi zvedeli, da se tudi Angleška približuje trodržavni

zvezi, vedno bolj povdarjajo potrebo tesne zveze med Rusi in Francozi. — Na **Angleško** je popotoval italijanski kraljevič. — Sprejeli so ondi tudi postavo, da bo na Angleškem tudi v verskih šolah poduk brezplačen. Pri nas pa davki za šolski poduk vedno rastejo. — **Mladi srbski kralj** je popotoval na Rusko v Moskvo in Peterburg; nazaj gredeč obišče tudi našega cesarja v Išču. — Kolera se v **Afriki** vedno bolj širi, sedaj se že bliža Egiptu. Nevarnost je velika, da jo Turki, ki so romali v Meko, ne zanesó tudi v Evropo. Bog nas varuj grozne kazni!

Kaj je novega po Slovenskem?

Kranjsko. — Cestni odbor v Kranju je sklenil narediti pri S m l e d n i k u potreben most čez Savo, ki bi bil dolg 72 metrov; stroški so zračunjeni na 18.000 gold. — Pri „Matici Slovenski“ v Ljubljani je za prihodnje leto zopet predsednik izvoljen preč. g. profesor in čast. kanonik Jos. Marn, ki nevtrudljivo deluje v prosep Maticе. — Na S a v i ob južni železnici potrebujejo cerkvenika in organista pri farni cerkvi. — Iz Brez i j nam pišejo, da zidanje božje-potne cerkve prav vrlo napreduje; dozidano je že sedaj prelepo pročelje, sprednji del cerkve je pokrit in zvonik se je že dvignil čez višino cerkve. — Na Brez o v i c i pri Ljubljani praznoval bo č. g. župnik Jan. P o t o č n i k dné 9. avgusta svojo

zlato mašo. Blagega zlatomašnika Bog živi še mnoga leta! — Dn é 2. avgusta daroval je na D o v j e m g. Valentin J a k e l j svojo novo mašo, česar na Dovjem ni bilo že 26 let. Govoril mu je č. g. župnik Gr. J a k e l j o veselju in žalju duhovnikovem. Bil je dan, ki ga je Gospod naredil. — Vreme se je zboljšalo, česar se veselé vzlasti kósci in grabljevke „na rovtih“, ker bodo vendar le mogli spraviti že davno pokošeno seno. — V S o d r a ž i c i so dné 26. julija slovesno praznovali praznik farne zavetnice sv. Magdalene. Pri slovesnosti je bilo slišati prav lepo cerkveno petje, ki dela čast pavovodji in pevcem. — V Š t. V i d u nad Ljubljano so imeli lepe slovesnosti v zadnjem času; ob sklepu šole slovesno prvo

Listek.

Beli cvetovi.

Slika iz vojske. Spisal Fran Svoboda. Iz čéčine prevél V. F

Vzbudila me je mrzla, suha sapica. Okrog je bila tema. Nisem vedel, kaj se godi z menoj. le podobe iz ravno pretečenih sanj so mi rojile po glavi. Obrnil sem se z obrazom kviško in zdaj sem čutil debelo sukno svojega plašča in po obeh straneh speče vojake. Spomnil sem se, da smo ostali pozno po noči na prejšnjem mestu po hudem boju in da se zjutraj začne nov boj. Odgrnil sem si ovratnik plašča z očij in gledal sem proti nebu. Bilo je temno in brez zvezd. Zrak je bil mrzel. Zdaj mi je še-le prišlo v spomin, da naša stotnija leži na pokopališču pri stari cerkvi. Hitro sem se spomnil včerajšnjega boja, belega zidovja cerkvice, križev na po-

kopališču in desetnika Síme, ki je zadet s kroglo, zaklical miho nekoga izmed svojih dragih, in na misel mi je prišel Jáрка, bojazljiv naš kadet, ki je spal zraven mene, in po noči, predno sva zadremala, mi pripovedoval o svojem drugu iz kadetne šole, poročniku Šalku, kateri je zblaznel in mahajoč s roko vedno govoril: „Tam malo naprej, tukaj nazaj!“ (Imel je bajè trdno misel, da pregleduje vojaško izbo in da gleda, če so postelje v eni vrsti.)

Naslonil sem se na desni komolec in sem poslušal. Pod zidom je počasi korakala straža in zrak je dišal po tobaku. „Nekdo puši“, pomislil sem si in bilo mi je nekako tesno pri srcu.

„Járka, ali spiš?“ vprašal sem kadeta, s katerim sem bil zadnje dneve jako zaupljiv. Bil je zavil v plašč in kratko je dihal.

„Ne“, odgovoril je tiho in se je vzdignil.

„Kako si spal?“ vprašal sem tresoč se mraza.

„Slabo... jako slabo!“

„Zakaj? Mraz je bil, kaj ne da?“

sv. obhajilo otrok in dné 2. avgusta novo mašo, katero je daroval g. Jakob Matijan. V cerkvi mu je govoril vrednik g. Ign. Žitnik o delovanju duhovnikovem za verno ljudstvo. — V Škofji Loki praznoval je svojo novo mašo g. Jan Kalan, pri kateri je cerkveni govornik pojasnjeval znamenje plemenitega duhovniškega stanu. — V Cirknici vedno huje razsaja živinska kuga; vsled tega je močno zastala lesna kupčija; celo za seno odpeljavati ni skoro dobiti vprežne živine. — Jezero je bilo sredi junija že skoro suho, a voda je zopet narasla vsled deževja in vzela mnogim nakošeno steljo. — Dné 31. junija se je ponesrečil v gozdu 19 letni Jern. Mivec iz Rakeka pri sekanju drv ter umrl dné 2. avgusta. — V Črnem Vrh u nad Idrijo je opravil dné 2. avgusta slovesno novo mašo gospod Al. Rudolf iz znane Dragotove hiše. Govoril je v cerkvi dr. Lampe; slovesnost je bila lepo urejena in ostane vsem vdeležencem še dolgo v blagem spominu. — Na Vojskem je za župana izvoljen zopet trgovec in posestnik Andrej Čar; svetovalca sta Val. Likar, Andrej Kogej, odborniki pa P. Ogrič, P. Lapajne, P. Likar, Fr. Tratnik, Mat. Kogoj. — V St. Petru na Notranjskem imajo tudi živinsko kugo, posebno v okolici. Na svetega Lovrenca dan 10. avgusta imeli bodo drugi semenj.

Z Vipave, 17. julija. Več časa se že govori in piše, da imamo v Vipavi živo srebro. Veselili smo se že lepih tisočakov, katere je baje obetala neka tuja družba. Žalibog, da nam je ves up splaval po vodi. Dognana stvar je, da je v Mančah le toliko srebra, kolikor ga imajo ondotni prebivalci v žepu. Prostor, koder so našli prve sledove o srebru, so

zasuli in opustili. Poskušali so na to še na drugem kraju, v Dupljah, in zadnji čas tudi še v trgu „za Tabrom“, a srebra do sedaj le ni; saj toliko ne, da bi se kopanje izplačevalo.

Največ srebra in največo vspešno pomoč bi prinesla prebivalcem dobra vinska letina. Ta obeta biti letos, ako že ne dobra, pa vsaj povoljna, če nas ljubi Bog obvaruje take nesreče, kakor je v pretečenih dneh zadela Gočane, Erzcelce, Mančane, Ložane in deloma tudi Podražane in Gradiščane. Toča je namreč v prvih štirih krajih popolnoma pokončala vinski pridelek. Drugod, kakor tudi v Budanjah, pač le nekoliko.

Precej srebra požre marsikomu neporedna voda „Vipava“. Zelo smo se razveselili, ker bo do z njeno vravnavo menda vendar jedenkrat pričeli resno postopati. Dva strokovnjaka se bavita zadnji čas s to zadevo. Bog daj obilnega in izdatnega uspeha.

Še jedna zadeva je, ki bi gotovo zelo pospešila naše ne preveč veselo blagostanje. In to je zdravniško vprašanje. Skoro neverjetno je, da v dōbi, ko se tako goreče skrbi za „na gobcih in parkljih“ obolelo živino, nima cela Vipavska dolina svojega stalno nameščenega zdravnika. Pač imamo izvrstno zdravniško moč, a kaj se hoče, ko je posebno ubožnejši klicati ne morejo in ne upajo. Skrajni čas je že, da merodajni krogi storé svojo dolžnost. Reči se sme, da smo v tej zadevi preveč popustljivi.

Toliko za danes, da ne bodete mislili, da živimo mi v „raju Kranjske“ rajsko življenje.

S Koroškega. (Naše šole.) „Šola pa, če prava ni, je boljše, da je ni,“ pisali so že rajni vladika

„To nič ne dé... toda sanje... imel sem strašne sanje! Pa tako strašne, da jih ne bom pozabil svoje žive dni.“

„Kakšne?“ vprašal sem in naenkrat se me je lotila močna razburjenost. Čuden strah me je prešinil in spomnil sem se pripovedke o strašni prikazni v starem gradu.

„Poslušaj torej“ — pripovedoval je Járka, živíši se bolje v plašč — „sanjalo se mi je, da smo na tem-le pokopališču. Ti, jaz in narednik Ríha. Trava na grobéh je bila razteptana, suha in v sredi med grobovi je bil vodnjak — veš tak, kakoršen se večkrat vidi na deželi... in okrog so poskakovali in žvižgali vrabci. Res čudno se mi je zdelo, da se na tem žalostnem in pustem kraju vrabci podé in razgrajajo. Sli smo proti mrtvašnici, ki je imela majbno okence brez stekla in široko streho segajočo skoraj do tal. Ríha nas je prisilil, da vstopimo noter v mrtvašnico. Tamkej je bilo pusto in mrtvo. Skozi majbno okence je prihajalo malo svetlobe in

v sredi je bil majhen altarček, na katerem so gorele sveče. Zrak je bil težak in dišalo je po gnilobi. V kotu med stebri so bila temna tajna vratica. Od začetka se nismo posebno zmenili za to čudno poslopje, a kmalu nam je prihajalo bolj tesno pri srcu. „Ču, te“, spregovoril je Ríha naenkrat votlo, tako, da se nam je zdelo, da njegov glas prihaja od nekoč daleč, „ko bo dvanajst ura, odpró se ta-le vratica in pride notri smrt... smrt!“ ponovil je s poudarkom. „In kdor izmed nas ima umreti, tega prime za roko in ga pripelje pred ta-le altarček!“ Ozrla sva se ustrašena na altarček in tebi je lice otemnelo.“

„Meni?“ spregovoril sem in srce mi je zatrepalo. Osupnil sem nekako in vroče mi je prihajalo.

„Pa zakašljaj si trikrat“, nadaljeval je Járka, dihaajoč zdaj nagleje kot prej. „Zdaj se nas je strah lotil in gledali smo nepremično proti temnemu vhodu. V začetku smo hoteli uiti, a nismo mogli,

A. M. Slomšek. Ta rek velja popolnem o koroških ljudskih šolah. Naše ljudske šole pa niso prave zato, ker se po njih biže v oči zdravi pameti in vsej človeški skušaji s tem, da se pri nas slovenska deca podučuje le v nemškem jeziku. Že od prvega šolskega leta začneš je po največ krajih na slovenskem Koroškem ves šolski poduk le nemšk. Majhnemu fantu in neini deklici ubija se že v prvi, drugi uri blažena (??) nemščina v glavo. Z mnogim trdom se tako otroci naučé blebetati nekatere nemške besede, za silo nemško brati in pisati, ne pa, da bi tega, kar berejo, tudi razumeli. Sad, kateri v takih žalostnih razmerah donajajo ljudske šole, je torej čisto neznamen in nevreden velikih stroškov in bremen, katera mora ljudstvo za šole nositi. Opravičene so tedaj mnoge pritožbe o naših ljudskih šolah, in v mnogem oziru bilo bi boljše, da bi takih šol sploh ne bilo. — Nemškutarji in liberalci dobro vedó, da, kdor ima mladino naše, tega je tudi prihodnost. Zato pa na vso moč hvalisajo sedanjo liberalno, t. j. brezversko šolo in se na vse kriplje branijo, da bi se po teh šolah kaj preuredilo. Vse tožbe in mnoge prošnje

koroških Slovencev, naj se poduk v ljudskih šolah uravna na jedino pravi podlagi, da se namreč slovenski otroci podučujejo v svoji materinščini, t. j. slovenščini, ne pa v njim nerazumljivej nemščini, ostale so doslej le bob ob steno! Vsako leto se oglašajo slovenski poslanci v državnem zboru, ter tirjajo za nas, kar nam gre po postavi in pravici. Poslanci naši in tovariši so še-le minuli mesec zopet v posebni interpelaciji pojasnili naše ljudsko šolstvo ter v javni seji vprašali g. učnega ministra, ali on misli, da se jezikovna uredba v ljudskih šolah na Koroškem strinja s postavami, potrjenimi po Nj. Veličanstvu cesarju, in ali hoče minister to uredbo odpraviti, ter ljudsko šolo postaviti na edino pravo podlago materinega jezika, kakor to zahtevajo zakoni? Dal Bog, da bita glas ne ostal zopet le glas upijóčega v puščavi! — Dolgo že koroški Slovenci prosarijo za slovensko šolo, — žal, doslej brezuspešno. Oni pa ne smejo odnehati, predno se jim dá, kar jim gré po postavah; kajti tu se gre za najdražje svetinje, za sv. katoliško vero in za narodnost slovensko! Kdor vztrajno trka, temu se bode odprlo! —m—

Cerkev in šola.

Novice iz Rima.

(Vreme. — Alojzijevo slavnost. — Nova mala Slovenca v Rima.)

Večno mesto se je zadnji čas precej izpraznilo. Kdor le količkaj utegne, pomore si v toplice ali v

hribe. Prav pozna se, da je nastopila vročina pasjih dni. Do enajste ure dopoldne je še nekaj življenja po ulicah; potem pa do štirih popoldne ne gre iz hiše, kdor nima posebnega opravila. Proti večeru še-le se ulice zopet oživé, kajti takrat potegne hladni veter od morja sem in ohladi celo okolico.

nekaka nevidna moč nas je uklenila v sredi mrtvašnice. Čakali smo, komaj dihaajoč, ko ura odbije dvanajst. Naenkrat je zašel zrak okrog nas nekako bolj tiščati, vsi smo obledeli, in od zunaj je bila ura počasi, votlo dvanajst. Poslušali smo in nepoznana tesnoba nas je obšla.

Nekdo je potrkal močno na vratica. Dobro sem čutil, da ta glas ni tak, kakor če trkamo mi živi, ampak drugačen, jasnejši, in prišlo mi je na misel, da trka smrt z golim, kostenim kazalcem. Riha je pogledal name in lice mu je še bolj obledelo. Ti si bil zelo resnoben, pripravljen, naj se zgodi, karkoli hoče, in precej, ko se je potrkal, si polno zaklical: 'Notri!' In zakatiljal si.

V mrtvašnico je vstopila smrt. Ne velik, čokat, nenavadno močan kostenjak širokih bokov in ram. Glava mu je bila nenavadno velika in kosti črnkaste, in roke nekoliko predolge in prevelike.

Obrnili smo se proti prihajajoči smrti in vsi smo se po tvojem vzgledu globoko priklonili. Ta je

šla počasi, jako resnobo, kimajoč z glavo in vedno nas gledajoč s črtnima luknjicama, kateri je imela namesto oči. Jaz sem oči pobesil in gledal njene močne, široke noge in na njeno hojo, katera me je spominjala hoje strogih, visokih dostojanstvenikov v gledališču. Stopila je tesno pred nas.

Mi smo se vnovič priklonili, tresoč se ne več tako strahu, kot spoštovanja in pobožnosti.

Smrt nas je gledala nekaj trenutkov, od enega na drugega se je obračal njen nevidni vid v praznih luknjicah, in potem je nekoliko minut premišljevala. Mi smo stali naravnost, po vojaško, pričakujoč, kaj bo storil močan kostenjak.

Naenkrat se je smrt odločila, pristopila je tesno k meni, prišla me za roko in peljala me pred altarček, na katerem so zdaj sveče veliko jasneje zažarele. Storilo se mi je tako milo in otožno pri srcu, da še nikoli tako. Celo moje življenje se mi je pokazalo v največji lepoti in prijetnosti in pričanje, da moram kmalu umreti, vse zapustiti,

Vem, da ste radovedni, koliko vročino imamo tu na sredi Italije. No povem Vam, da ni tako silna, kakor so mi poprej pripovedovali. Zjutraj ob osmih se uprè solnce trdo v okno moje sobe, ali ker je previdno zaprem, nimam nikdar čez dan hujše toplote, kakor 22° R. Toliko toplote pa se sedaj tudi pri Vas najde marsikje. Ali bode pri tem ostalo tudi meseca avgusta, tega pač ne morem povedati. — Dežja se skoro več ne spominjam. Meseca julija imeli smo le enkrat par kapelj. Od „kapa“ seveda ni priteklo. Gromenja in bliska celi mesec nisem čul in videl. Ali bojim se, da porečete: ta nam samo o vremenu iz Rima prorokuje. Zatorej kaj drugega.

Žal mi je, da „Domoljub“ ne zmaga toliko prostora, da bi Vam mogel v njem naslikati dostojno, kako slovesno so tu praznovali tristoletnico sv. Alojzija. Na kratko Vam povem, da takih slovesnosti še nisem nikjer videl, pa si jih tudi predstavljati ni mogoče; — kaj tacega je samo v Rimu mogoče. Še sedaj, ko je več ko mesec dni preteklo, odkar se je slavnost končala, še vedno časniki poročajo ob onih, ki so vsaj spomine poslali v slavnostnih dneh. In kateri dan koli greš k oltarju sv. Alojzija v cerkvi svetega Ignacija, vedno najdeš novih pobožnih romarjev, ki od blizu in daleč priromajo na grob tega svetnika.

Čuvši pa, kako ste tudi v domovini slovesno praznovali tristoletnico in videvši, kako se katoličani raznih narodov udeležujejo redke te slovesnosti, Slovenci tukaj živeči nismo mogli in smeli zaostati. Ker poprej ni bilo mogoče, izprosili smo si 14. julija oltar sv. Alojzija v naše posebno romanje. Tistega dne pak smo se zbrali zjutraj ob polsedmih v cerkvi sv. Ignacija. Daroval sem sv. mašo v čast angeljskemu

mladeniču in v blagor slovenske mladine. Naši bogoslovci pa so mi stregli pri sv. opravi, in med sv. mašo sprejeli sv. obhajilo. V svesti smo si bili takrat, da jih je na tisoče v domovini, ki bi se radi udeležili naše slovesnosti, in goreče smo prosili sv. Alojzija, naj milostno prosi za blagor slovenske mladine . . .

Zadnji čas pri Vas nekateri tako radi očitajo duhovnikom, da so „brezdomovinski,“ da nikakega „rodoljuba“ ne poznajo. Da se s tem krivica dela našim dobrim duhovnikom, to je Vam tako dobro znano, kakor meni. Ko sem bral taka očitanja, me je britko v srce zbolelo; mislil sem si, sedaj tudi najboljši in najbolj navdušeni Slovenci niso gotovi pred bridkimi puščicami sumničenja in zalezovanja. In to je žalostno. Kdo pa je pred kakimi tridesetimi in več leti še hotel Slovenec biti, kakor duhovniki in ž njimi drugi dobro misleči izmed ljudstva? In sedaj naj bi ravno tisti skoro več ne smeli bivati med svojimi rojaki? Tisti, ki so nas mlajše probudili k zavesti, naj bi bili zavrženi med „staro šaro srednjega veka?“ Kdo pač bi bil tako nehvaležen, kaj tacega dopustiti? . . .

In mlajši duhovniki, ali ti morda niso vsi vneti za blagor našega dobrega slovenskega ljudstva?

Danes na jutro imeli smo Slovenci v Rimu zopet prelepo ganljivo slovesnost. Iz daljne domovine priromal je sem na grob sv. Cirila darovat prvo sv. mašo č. g. E. Steska, novomašnik ljubljanske škofije. Res, da nas ni bilo mnogo svatov danes v cerkvi sv. Klemenca, ali pomenljiva je ta slavnost gotovo vže zato, ker jih je malo, ki bi na tako daljnem kraju obhajali svojo novo mašo.

težilo me je neizrekljivo grozno. Nisem vedel, kaj bi storil, tresel sem se kakor dete, gledajoč s solznimi očmi na srebrni svečnik in plamen najbližje sveče. Milo bi se bil zajokal, a nisem mogel zaradi velikega razburjenja. Čutil sem veliko močnejše, kako lepo je življenje, kako neizrekljivo krasno, zdelo se mi je, kakor bi duhal prijetno vonjavo bogatih travnikov, njiv in gozdov . . . pa nisem vedel sveta, ne pomoči. Veroval sem, da moram umreti in to prepričanje je bilo grozno. Slednjič se mi je milo storilo in milo sem se zajokal.

Potem sem slišal, kako so se vratice zaloputnile; ozrem se, in videl sem tebe in Riho, kako k meni prihajata, in sočutje se je vama kazalo na licu. Meni se je olajšalo nekoliko, a moja žalost je bila bolj resna. Smrt je izginila. Mrtvašnica se je zdela temnejša in dišalo je po sežganih svečah.

Molče smo šli ven. Bila je noč, a ne temna. Zrak je bil mrzel, zimsk, akoravno smo videli na grmih listje. Naenkrat se nam je zdelo, da vse

okrog nas postaja belo in svetlo. Moj Bog, kaj je to? vprašal si z žalostnim glasom „Sneg je!“ odgovoril je Riha jako tiho in utrgal neko cvetlico. „Ah ne“, opomnil sem naglo, „to so sami beli, krasni cvetovi! Le pogledajte — tukaj — in tamkaj tudi! Sam cvet in sam cvet! Pa tam tudi in tam tudi!“ In v resnici so to bili beli, zvezdasti cvetovi in so pokrivali vse, kar je bilo pred nami. Pripognil sem se, utrgal jih polno perišče in raztrosil jih okrog sebe. Predno so padli na tla, spremenili so se v nove in nove bele cvetove. Vonjave pa nismo čutili nobene. Kmalu potem mi je neki mrsk zagrnil oči in zdramil sem se. V prsih so mi ostali vsi neprijetni, nenavadni občutki, in zdaj mi je tako tesno pri sre . . . čuj, Polák, jaz danes padem!“

„Ne bodi neumen!“ rekel sem odločno, da ga potolažim. Pa nikakor se nisem mogel ubraniti nenavadnega čutstva, katero je povzročilo v meni njegovo pripovedovanje. Tako vroče mi je prihajalo, da sem se spotil in h koncu sem veroval, da mora

Razne novice.

(Shod katol. polit. društva na Bledu.) V nedeljo po Velikem Šmarnu, dne 16. avgusta t. l. napravi katoliško politično društvo volilni shod na Bledu pri „Petranu“ ob 5. uri popoldne. Na ta shod so povabljeni udje katol. polit. društva in volilci gorenjskih kmetijskih občin. Na shodu se bodo pojasnjevale sedanje politične in vzlasti gospodarske razmere. Razgovarjalo se bo tudi o bližnji volitvi za deželni zbor, pri kateri postavijo Gorenjci za svojega poslanca preč. g. župnika Mesarja. Bolj časti vrednega in zaslužnega moža bi Gorenjci skoro ne mogli poslati v deželni zbor za svojega zastopnika. — Želeti je, da se shoda udeležijo prav obilno volilcev in društvenikov.

(Družba sv. Cirila in Metoda) imela je dné 23. jul. svoj šesti redni občni zbor v Kamniku. Zbralo se je blizu 200 društvenikov, katere so Kamničani prav slovesno vsprejeli. Ob 10. uri so imeli sv. mašo v dekanjski cerkvi; ob 11. uri se je pričelo zborovanje v mestni hiši. Iz lepega poročila tajnikovega posnamemo, da šteje družba že 98 podružnic in nad 8000 članov. Dohodkov je imela družba v preteklem letu 7505 gld., stroškov 5874.; v blagajnici je ostalo koncem leta 10.644 gld. Pri volitvi so bili poprejšnji odborniki zopet izvoljeni. Dal Bog velekoristni družbi, trudeči se v prospeh domače šole, obilno svojega blagoslova, narod slovenski pa mnogo podpornikov!

(Iz Rajhenburga) se nam poroča o lepih slovesnostih, ki so jih v zadnjem času ondod obhajali.

V lepem spominu ostane vsem vdeležencem slavnost sv. Alojzija s slovesnim prvim sv. obhajilom. — Dne 4. julija delili so mil. g. knezoškof nad 700 otrokom zakrament sv. birme. Prijaznost in gorečnost prevzv. nadpastirja ostala boče v hvaležnem spominu v srcih Rajhenburžanov, ki so kar mogoče slovesno sprejeli svojega škofa. — Dne 26. julija imeli so v farni cerkvi novo mašo, katero je daroval P. Marijan Zemljak. Cerkveni govornik P. Hugolin razlagal je preuzvišeni pomen sv. maše in mašniško čast. Bila je prelepa slovesnost, ki nam ostane še dolgo v prijaznem spominu.

(Na sv. Višarje) dospelo je s posebnim vlakom, ki se je odpeljal v soboto, dné 18. julija, nad 2000 udeležencev iz raznih krajev, največ pa iz Štajerskega in Dolenjskega. Radi prevelike teže pohabil se je na postaji Dovje železnični stroj ter prouzročil štiriurno zakasneje. Vkljub izrednemu številu romarjev je bil red vzgleden; vreme bilo je še precej ugodno. Prečast. g. dekan žabniški oskrbeli so potrebno za razna cerkvena opravila. V nedeljo bila je slovesna velika sv. maša s pridigo o zgodovini te po vsem Slovenskem tolikanj sloveče božje poti. Popoldne bile so litanije, na to slovesen spreved v procesiji z banderji. Pri sv. križu ob poslovljenji bil je sv. blagoslov, nato odšli so romarji z nad 2000 metrov visoke gore proti Trbižu, kjer jih pričakoval posebni vlak, kateri jih je odpeljal na razna svoja domovja. Gotovo boče vsakemu udeležencu ostalo to romanje v trajnem spominu. — Na razna vpraša-

In v spomin mi je prišlo, kako se je rad v ognju skrival za drevesa in kako nerad je jedel slabo kuhano meso, ki smo ga večkrat v dežju na ognju skuhal, in smilil se mi je ta bojazljivi kadet tako zeló, da so se mi kar solze vlije.

Bilo je še daleč do jutranje zarje, ko smo že vsi vstali.

Vsaki stotniji so prinesli vojaki sod rudečega vina in suhorja.

Hitro smo zajutrkovali in vrnili se potem na svoja mesta. Vojaki neso bili danes tako veseli in gostobesedni, kakor sicer.

Od daleč se je slišal zdaj pa zdaj strel, kakor znamenje bližajoče se bitve. Začelo se je daniti, tako da smo razločevali obrise cerkvice in bližnjih poslopij, a na ravnino pred vasjo se ni še videlo. prešinjliv, suh mrz je uplival na nas jako neprijetno.

Járka ni pil vina. Stal je klaverno pri zidu in strgaval s sabljo malto.

„Se zmiraj misliš na to?“ vprašal sem ga, nabijajoč puško.

„Na to in na vse!“ odgovoril je pobito. „Poglej, kako je to danes čudno. In kazal je okrog sebe.

„Moj Bog, prvi sneg!“ vzkliknil sem, čutěč na licu hladne snežinke.

Járka je pogledal kvišku. Nebo je bilo temno. „Naletava,“ rekel je klaverno in zakašljal.

„Zdaj bodo slabi dnevi!“ rekel sem.

„Za-me ne več!“ naglo in nekako razdražen odvrne Járka.

Nisem več odgovoril. Obmolknil sem in premišljeval, koliko tisoč jih stoji zoper nas, koliko tisoč nas vsak dan pače, in življenje se mi je zdelo ta trenotek ničvredno.

Ni bil še popolnoma dan, ko se je boj vnovič vnel. Sovražnik je zopet udaril na nas. Okrog vasi v temnem jelševju grmeli so streli in od daleč so doletavale sem krogle. Razločevali smo že posamezne oddelke sovražnikove, pomikajoče se z nena-

nja javlja potovalni odbor, da se odpelje dne 5. septembra še jeden in sicer zadnji letošnji posebni vlak po joko znižani ceni na sv. Višarje.

(Prebivalstvo na Kranjskem) znaša po zadnji štetvi 498.958 oseb, in sicer 238.011 moškega in 260.947 ženskega spola; po 100 let so stari štirje, in sicer 1 moški in 3 ženske; 4 osebe so stare po 97 let, 1 oseba 96 let, 2 osebi po 95, 10 oseb po 94, 12 oseb po 93, 17 oseb po 92 let, 31 oseb po 91 in 37 oseb po 90 let. Nad 70 let je starih 17.714 oseb.

(Nova pristojbina pri brzojarkah.) Do sedaj pobirala se je v tuzemskem prometu (Avstro-Ogerske) temeljna pristojbina 24 kr. in zraven še besedna pristojbina 2 kr. od vsake besede. Od 1. januarja 1892 naprej pa v prometu avstro-ogerskih dežel med seboj, in tudi v prometu med Avstrijo in Nemčijo odpade temeljna pristojbina in plačevati bo le tolikrat 3 krajcarje, kolikor besedi bo imela brzojavka. A manj ko 30 kr. ne bo plačati nikoli. Ako bo v brzojavki n. pr. 30 besedi, plačati bo 90 kr., bodisi da iz Ljubljane telegrafuješ v Kranj, ali na Dunaj, ali pa v Berlin, Kolin, Draždane. Če pa brzovajš od novega leta 1892 naprej le 6 besedi, ne boš plačal le 18 kr., ampak 30 kr., ker bo to najnižja pristojbina.

(Iz blejske okolice) se nam piše: Dne 22. t. m. je šel 16letni pastir Valentin Zidar v gorah pod Klekom nad Pokluko vračat živino in je tako nesrečno padel čez skalovje, da si je razbil glavo. Dobili so ga v soboto in pripeljali na dom v Zgornji Laze, v ponedeljek pa v mrtvašnico. Akoravno smo

že v nedeljo naznanili gosposki to nesrečo, dobili smo še le v torek zvečer na brzojavno ponovljeno vprašanje odgovor, da smemo pokopati ponesrečenca. Vprašam torej, kaj je zdravju bolj škodljivo: če mrlja drugi dan po smrti za eno uro prinesejo v cerkev, ali če mora več dni v taki vročini čakati v mrtvašnici? — Odkar so se začele počitnice, prihaja vedno več tujcev v naše kraje, dasiravno se v Bledu pritožujejo, da jih ni toliko, kakor druga leta. Morda je temu kriva velika draginja? — V Gorjah že 14 dni biva na počitnicah mil. gosp. Frančišek Zettmann, rodem Bavarec, bivši škof v Saratoru ob Volgi na Ruskem. Odpovedal se je škofiji zaradi bolezni. Po zimi je navadno v Gorici, po letu v kakem mirnem in hladnem kraju. Ker govori dobro ruski in poljski, privadil si je za silo že tudi slovenščini. — Blejska okolica bo v par letih imela novo krasno šetališče. Od brvi nad Šumom sekajo v skalo nad šumečo Radolno pripravo stezo, ki bo v prijetni senci peljala potnika najprej ob desnem bregu, potem pa čez lesen most ob levem bregu na strmo stran. V dobrih treh urah bo mogoče priti iz Bleda čez Zasip in Hom k slapu in potem po novi stezi ob Radolni na strmo stran in čez Spodnje Gorje nazaj v Bled. Delo vodi jako spretni gospod Žumer, župan gorjanski. Steza bo lepši, kakor ona pri Trebižu nad Žlico.

(V Begunjah pri Cerknici) je bila dne 21. julija konkurenčna obravnava in ob enem kolavdacija (pregled) novega farovža; zbrani so se dogovorili, da se stroški pokrijejo z dokladami za direktne davke, plačuje naj se štiri leta. Obravnava je vodil c. kr. okr. glavar logaški, blag. gospod

vadno naglostjo naprej. Snežilo je vedno gosteje in kraj je dobil popolnoma novo, nenavadno lice.

Járka je gledal čez zid pokopališča na oddelek dragoncev, kateri so se v divjem diru umikali svinčenkam sovražnikovim okrog vasi. Njih rudeče kape in močni konji zginili so kmalu za gričem.

Začeli smo streljati.

Sovražnik, stojč ne daleč od nas, začel je močno streljati na vseh straneh. Pa na našo stotnijo je streljal jako malo, ker smo bili dobro zavarovani. Glavni naskok je bil namenjen na desno stran, kjer je bila razvrščena cela naša divizija in od koder so najbolje streljali nanj. Mi smo streljali nenavadno naglo in nekako veselo. Járka je sedel na zidu i kazal s sabljo, kam naj merimo.

Naenkrat smo obstali. Doli, v neposrednji bližini, na pustem vrtu starega poslopja pokazala se je ogromna množica sovražnikovih pešcev. Ustrelili so.

Nad našimi glavami so zafrčale svinčenko. Ne-katere so udarile v zid, druge so se odbile na njega

površju. Nekdo je zavpil milo in koj potem je zadonelo, kakor če pade nekaj na tla. Ozrl sem se na to stran. — Na travi ozkih dveh grobov vznak je ležal Járka, popolnoma raztegnjen in glavo je imel razstreljeno. Od ust se mu je kadila še zdaj zmrzujoča sopara. Hotel sem bežati k njemu, a nisem mogel, ker moral sem streljati na sovražnika.

Streljali smo skoraj deset minut, predno smo zapodili sovražnika iz vrta. Kraj je bil že ves bel, pokrit s tanko sneženo odejo.

Bilo je dano povelje, da se umaknemo.

Ko smo zapuščali pokopališče, ozrl sem se še enkrat po Járki, ki je ležal na belem površju pokopališča. Od ust se mu ni več kadila sopara. Bil je mrtev. — Ta trenotek, ozirajoč se po ogromni, zasneženi planjavi, spomnil sem se Járkovih sanj o belih eretovih. Ležal je zdaj med njimi, tako bladen, kakor oni, in novi in novi so padali na njega in zemlja

Sanje so bile resnične. — Počivaj v miru mladi prijatelj! — Na svetu vse urno mine!

Del Cott. Pri tej priložnosti se je tudi izražala želja, da bi se že skoro napeljala dobra pitna voda v vasi Begunje in Bezuljak ter v Cerkniški trg; saj, kakor so izvedenci lansko leto zmerili, studenci pri vasi Selščku so dosti močni, polovico vode iz njih bi zadostovalo. Navzoči gospod glavar je obljubil, da bo po svoji moči pospeševal zadevo. — Veseli nas, da je tudi deželni odbor poslal k nam v Menišijo svojega inženjerja g. Vika zaradi vode; upamo, da nam na pomoč priskoči dežela in tudi država, ko se bo delo pričelo. Hvaležni smo tudi državnemu poslancu g. Povše-tu, ker se je spomnil zapuščene Notranjske in na Dunaji vlado opozoril na to nujno potrebo.

(Svetli cesar pride v Celje) zjutraj dne 30. avgusta, t. j. na angeljsko nedeljo; pri tihi sveti maši bode v cerkvi-podružnici, ki je posvečena blaženej Devici Mariji in se nahaja blizu poslopja c. kr. okrajnega glavarstva, kjer bo prebival preblagi vladar naš do dne 1. septembra.

(V Mariboru za duhovnike posvečeni) so dne 25. julija bili gospodje: Cilenšek iz Žalca, Časl od sv. Frančiška pri Gornjigradu, Kansky s Češkega, Lah iz Pilštanja, Menhart iz Kamnice, Pintarič od sv. Tomaža pri Ljutomeru, Škorjanec od sv. Pavla ob Savini, Šoba z Vidma, Višnjar iz Celja, Vurkele od sv. Pavla ob Savini, Weixler iz Slovenjigrada, Zdolšek s Ponikve ob železnici; Cestnik iz Čemšenika na Kranjskem, Gregorec od sv. Vida pri Ptui, Kardinar od sv. Križa pri Ljutomeru, Kržišnik od sv. Lenarta na Kranjskem.

(Na Dobrni) je toplicarica, gospa Rosenberg iz Zala-Egersega na Ogerskem, naprosila nekoliko mladolinjbnih oseb, da so v topliškeji dvorani zvečer 18. julija igrali in popevali — v prid vbožnim učencem tamošnje šole. Na ta način je dobrotljiva gospa skupila okoli 60 gld., da bodo lačni otroci pozimi ob poldne dobivali toplo hrano.

(V Kostivnici pri Poljčanah) so farniki oskrbeli nove zvone za cerkev, a rodoljubi ustanovili so bralno društvo.

(Nesreče na Štajarskem.) Trtno ušico zasledili so v okolici Skorošnjak v Halozah pri Ptui. — Toča pobila je dne 16. julija po občinah: Velikanedelja, Runčje, Sodinci, Leskovec, vse blizu Ptuija. — Po nesreči se je pri kopanju vtopil v Dravskeji strugi Poljančev hlapec Pfeifer v Središči. — Strela udarila in usmrtila je dne 16. julija Lahovega hlapca v Senežicah, pisal se je Miha Mihec z Gorenjščaka. — Dikaučiču pri Oirkovicah blizu Maribora pogorel je mlin, škodo cenijo za 1500 gld. — Posestnik Kovačič iz Trnovca je pod voz padel tako nesrečno, da mu je kolo združnilo vrat. — Ob cesti pri Ra-

dencih blizu Mure so vozniki našli ležati v jarku grdo razmesarjenega in mrtvega mladeniča Kežmana iz Orehovca. — Strela zažgala je poslopje Krhiljan-kovo v Pretrežu pri Pojčānah, ob enem sta bila zadeta in ubita posestnik Šefanič in pa Magda Cirek. — V Savini pri Celji sta pri kopanju utonila: vojak Pregrad in pa kapucinski mežnar Zapušek.

(Petindvajsetletnica bitke pri Visu.) Dne 20. jul. je minolo petindvajset let, ko je mlada in slaba avstrijska mornarica pod poveljništvom pogumnega admirala Tegetthoffa slavno zmagala [po dveurnem vročem boju pri otoku Visu mnogo močnejše italijansko brodovje. Naša mornarica je štela 27 ladij, med temi je bilo le 7 oklopnice, 532 topov, 7851 mož; italijanska je štela 34 ladij, 746 topov in 10.886 mož. Ob polu 11. uri pričel se je strašen boj, ob 2. uri popoldne bil je za našo mornarico in vso državo srečno in slavno končan. Sovražnik je zgubil več ladij, med njimi se je pogreznila na dno morja orjaška oklopnica „Rè d'Italia“ s 550 mornarji. Ta dan na Visu slovesno praznujejo to slavno zmago ter se spominjajo tudi onih junakov, ki so dne 20. julija 1866 pali za cesarja in domovino.

(Migljeji materam za vzgojo otrok.) Otroci morajo mater spoštovati in to si pridobi mati z modro vzgojo, pri kateri naj tudi na te-le migljeje ne pozabi: Otroci ne smejo nikoli biti brez dela. Skrbi, da se ali igrajo ali kaj drugega delajo, postopati ne smejo nikoli. Leniv otrok je čmeren, trmast in nevljuden; priden, delaven otrok pa je vesel in dobrosrčen. Pusti otrokom, da skačejo in letajo, ne bodi huda, ako so otroci tudi glasni pri svojih igrah. Telo se razvija, ako otrok leta in skače. Nikoli ne pusti otrok brez varha! Ako ste odraščeni skupaj in se razgovarjate o različnih stvareh, pelji otroke v stran; sicer marsikaj slišijo, kar je bolje za nje, da ne vedó; ako bi jih gostje želeli videti, pripelji jih, a nikar ne pusti, da bi jih vpričo hvalili, še manj seveda smeš to ti sama storiti, ker skromnost je pač za otroka najlepša lastnost.

(Dve nogi.) Časnik „Lahrer Anzeiger“ na Badenskem pripoveda sledečo prigodbo: Minolo je dve leti, odkar so neko nedeljo zvečer na potu iz kraja Achern v okolici Sasbach (na Badenskem) našli mrzki poškodovano razpelo ali križ, in sicer tako, da sta kipu križanega Vzveličarja bili odtrgani obe nogi. Hudobnega človeka, ki je povzročil toliko pohabljenje na križu, so orožniki marljivo iskali, toda brez uspeha. Onidan je pa iz Amerike doposlala v Sasbach tukaj znana žena pismo, v katerem priobčuje, da je njenemu možu stroj ali mašina zgrabila in zdrobila obe nogi ter da je na smrtnej postelji pred svojo soprogo obstal, da je on tisti

človek, ki je pred dvema letoma na poti iz Acherna v Sasbach kipu križanega Vzveličarja odtrgal obe nogi.

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 7 gld. 70 kr. rž. 6 gld. 50 kr., ječmen 6 gld. 40 kr., oves 3 gld. 70 kr., kuruza 6 gld. 40 kr., proso 6 gld. 60 kr., hajdina 6 gld. 10 kr., krompir 2 gld. — kr., vse po hektolitru; kilo fižola 12 kr., leče 28 kr., graha 24 kr., kumina 32 kr., sljiv 32 kr., čebula 7 kr., brena 16 kr., masla 1 gld. masti 64 kr., slanina povojene 64 kr., sveže 56 kr., putra 90 kr.; liter mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr.; jajce 2 kr.,

Prilodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 20. avgusta.

Tržne cene v Ljubljani

dne 5. avgusta.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hkti.	7	46	Špeh povojen, kgr.	—	64
Reš.	5	52	Surovo maslo.	—	72
Ječmen.	3	41	Jajce, jedno	—	2
Oves.	3	9	Mleko, liter	—	8
Ajda.	5	4	Goveje meso, kgr.	—	60
Proso.	5	52	Teleče	—	54
Koruza.	5	50	Svinjsko	—	62
Krompir.	2	50	Koštrunovo	—	40
Leča.	10	—	Pisanece	—	35
Grah.	9	—	Golob	—	16
Fižol.	9	—	Seno, 100 kgr.	1	60
Maalo, kgr.	—	80	Slama.	2	14
Mast.	—	68	Urva trda, 4 mtr.	6	40
Špeh svež.	—	60	„ mehka.	4	20

Štefan Čadež,

podobar in pozlatař v Dupljah, p. Podbrezje, se priporoča prečast. duhovščini za naklonitev podobarskih del po primerno nizki ceni. (4-4)

Zahvala.

O priliki smrti in pogreba velečast. g. župnika

Andreja Pavliča

prisrčno zahvaljujem v imenu sorodnikov in svojem vladnega svetnika blagorodnega gosp. J. Mahkot-a, preč. duhovščino, sl. vodstvo vevške papirnice, ki se je udeležilo pogreba in vsemu tovarniškemu osebju dovolilo k pogrebu, občinski odbor, šolsko vodstvo, vevške ognjigase, — vse darovateljce krasnih vencev s trakovi, namreč: vodstvo vevških papirnic, rodbino Baumgartnerjevo, rodbino Jamarjevo, poljsko občino, poljske farane, deželno blaznico na Studencu, gorenje Kašljane, Snebrce, delavke iz tovarne, sosede in druge. Sploh zahvaljujem vse za prisrčno sočutje, vse, ki so spremili ranjkega na zadnjem potu, in tako pripomogli, da je bil pogreb kljub slabemu vremenu tako veličasten.

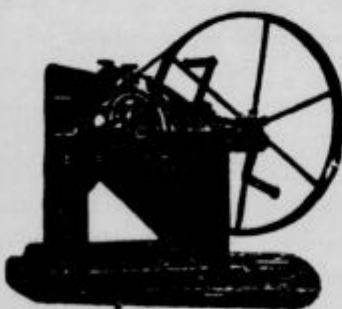
D. M. v Polju, 27. julija 1891.

Ivan Müller,
kapelan.

(1)

Vsi stroji za kmetijstvo in vinorejo!

Plug, brane, njivni valjarji, sejalnice, stroji za košnjo, obračalnica za seno, konjske zobače, stiskalnice za seno, mlatilnice, gepelji, loko-

mobili, trieure, snažilnice žita, stroji za robkanje turšice, slamoreznice, stroji za trenje žita, za rezanje repe, za mlenje in meškanje sadja, za stiskanje grozdja in oliv, peronospora-aparati, stroji za lupljenje ovočja, sušilnice za ovočje in zelenjad, smrki (pumpe) za vino, kletne priprave, smrki za vodnjake, krožne žage, decimalne tehtnice, tehtnice za živino, mlečni separatorji, priprava za vzdigavanje sodov, stroji za vrtnanje, avtomatično delujoče stiskalnice sladke krme, stroji za žetanje, treslice itd. (20-12) (20-11)

[[Vse]]najboljeizdelano po[[najnižji tovarniški cen]].

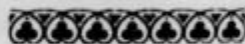
Jamstvo! Pripravno plačevanje! Cas poskušnje!

[[Zaloga kmetijskih in vinorejskih strojev

IG. HELLER, II, Dunaj, Praterstrasse 78.

Bogato ilustrovani 144 strani obsežajoči ceniki v nemškem, italijanskem in slovanskem jeziku se pošiljajo gratis in franko.

[[Zanesljivi zastopi se povsod osnujejo.]]

Loterijske srečke.

	24	75	39	68	91	90
	84	63	69	38	39	31
	3	59	8	16	58	18
	47	36	57	18	76	64
	62	83	68	24	6	45
5. avgusta:						
1. avgusta:						
1. avgusta:						
25. julija:						
29. julija:						
25. julija:						
Brno						
Dunaj						
Gradec						
Linc						
Praga						
Trst						

Tinktura za želodec,

(60-18) (60-47)

katero iz kineške rabarbare, kerhlikovcovega lubja in svežih pomerančnih olupkov prireja **G. PICCOLI**, lekar 'pri angelju' v Ljubljani, je mehko, toda ob enem uplivno, delovanje prebavnih organov urajajoče sredstvo, ki krepi želodec, kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Razpošilja jo izdelovatelj v zabojčkih po 12 in več steklenic. Zabojček z 12 stekl. velja gl. 1.36, z 55 steklen., 5 Kg teže, velja gl. 5.26. Poštnino plača naročnik.

Zbirka v DOMAČIH ZDRAVIL,

kakor jih rabi

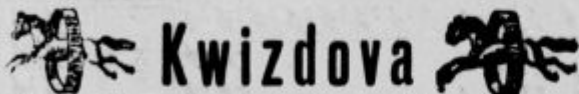
slovenski narod.

S poljudnim opisom

človeškega telesa.

Dobiti je v Celju pri založniku Dragotinu Hribarju. Cena 40 kr., s pošto 45 kr. — Na prodaj je tudi v „Katoliški Bukvarni“, J. Giontini-ju in M. Gerber-ju v Ljubljani. 2 (3-3)

Prekupi dobijo popust.

Korneuburška živinska redilna štupa za konje, govedo in ovce.

Vše skoro 40 let z najboljšim uspehom rabljena v pre mnogih hlevih pri pomanjkanji ješčosti, slabem prebavljanju, da dajejo krave boljše mleko in v večji meri; bistveno utrjuje naravno moč živini proti okuževalnim vplivom.

Cena $\frac{1}{2}$ škatljici 70 kr., $\frac{1}{2}$ škatljici 35 kr.

Pravi z gornjo varstveno znamko se dobiva v vseh lekarnah in drožerijah v Avstriji in na Ogerskem.

Vsak dan pošilja po pošti glavna zaloga (10-6)

Franc Iv. Kwizda,

c. in kr. avstrijski in kr. rumunski dvorni zalagatelj, okrožni lekar, Korneuburg b. Wien.

Prav lepo ozimno rž za seme

(1) dobi se pri 160

Antonu Vilfan-u,
posestniku na Ježici pri Ljubljani.

Cena
2 gld. 95 kr.

S kalendarijem
3 gld. 75 kr.

Ura z

in zvončkom,
sveti, vis. 18cm
vine, je dobiti

budilnikom

ki se po noči
vokrovu iz ko-
v tovarni

EMIL MAYER na Dunaji,
I, Bauernmarkt, 12. (12-12)

Ura s kukavico, ki naznanja čas, v lično iz-
rezljanej omari, podobarsko delo, s koščeni-
mizalei 8 gld.

Ceniki stenjskih in žepnih ur se pošiljajo
brezplačno, če se zahtevi priloži poštna marka za
poslatev. (13-13)

Varstvo proti

živinski kugi,
pšenu prašičev,
muham v hlevih,
mršesom vsake vrste,
gnjilobi in oštorjenju lesa,
hišni in zidni glivi,
mokrim zidovom itd.

daje priznano najboljši

Barthel-ov izvirni (16-12)

carbolineum

hkratu najcenejši in najboljši orehovorjavni na-
maz za lesene predmete, kateri potem 3-4krat
dlje trpe.

5 kg. po pošti gld. 1.50, 100 kg.
gld. 16.— na Dunaju.

Troški majhni — korist stoterna.

Prospekti in vsa druga pojasnila zastoj in franko.

MIHAEL BARTHEL & Co.

Dunaj, X., Keplergasse 20.

(Ustanovljeno 1781.)

(9)

Zalogo imata

brata Eberl-a v Ljubljani.

Dopisuje se slovenski.

Priporočilo!

Podpisani se priporoča velečastiti duhovščini za izdelovanje **duhovniških sukenj, talarjev, burnusov** itd.

Tudi imam vedno najboljše inozemsko sukno, tosking, lasting itd. v zalogi ter zagotavljam točno in solidno delo, po mogoče nizkih cenah. Spoštovanjem

F. Casermann,
4 Šelenburgove ulice 4
Ljubljana.

(6-1) Št. 161.

(11) (3)

Največji izbor.

Skrbno izdelovanje.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
tovarna dežnikov,
Ljubljana, Mestni trg 15.

Najnižje cene.

Simon Dolinar,

izdelovatelj harmonik in harmonijev
v **Škofji Loki**, (3-2)

priporoča v nakup več svojerodno izdelanih

harmonijev

z jeklenimi jezički in prav močnim glasom. —
Tudi **ročne harmonike** s tremi in štirimi
vrstami se dobivajo pri meni po najnižji ceni.

500 goldinarjev

se zagotavlja vsakemu bolehačemu na pljučih, komur ne pomaga **svetovnoznani maltozni izdelek**. — Kašelj, bruceloz, naduha, pljučni in sapniški katar, izmečki itd. prenehajo že v malo dneh. Na stotine jih je to zdravilo rabilo že z uspehom. **Maltoza** ni tajno sredstvo, napravljena je z vplivom slaja in koruze. Spričevala najvišjih avtoritet se lahko ogledajo. — 3 steklenice z zabojem glid 3—, 6 steklenic glid 5—, 12 steklenic glid 9—.

Albert Zenkner,

(1) izumitelj maltozних preparatov v Berolinu.

Pečarja

Uran in Večaj

priporočata svoje trdno in lepo narejene peči in druge glavnaste izdelke po najnižji ceni. Blago se dobiva v **Ljubljani**,
Gradišče, Igriške ulice št. 8. (8-4)

Obrabljene pismene marke kupuje vsak čes

G. Zechmayer, Nürnberg.

Obrazci zastoj. (20-10)

Reboi za na glavo,
svilnati in volneni, v najrazličnejših bojah, platno, kotonina,
hlačešina, volneno blago
lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in više. (8)

Fr. Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim
blagom
v **Ljubljani, Špitalske ulice 6**

Domača trgovina!
Poleg Lingarjevih ulic.

Najnižje cene!
Ceniki in vzorci franko!

priporoča svojo največjo zalogo in najraznovrstnejšo izbero
modnega in kramarskega blaga,
sukna za moške in ženske obleke.